

НЕВИДИМИЙ І ВСЮДИСУЩИЙ

На принишкле місто спустилися сутінки. Мама взяла маленьку Богданку на руки й, прикривши плечі дитини ковдрою, вийшла з нею в сад.

– Які зірочки! – вигукнула дівчинка. – Боже, дякую тобі за зірочки! – докинула вона за мить й помахала Йому рукою.

Кілька коротких митей, дитина вдивлялася в небо. А мама тим часом наслухала цвіркунів і усміхалася до лагідних тіней, що витанцьовували на долонях плюща – від вітру й м'якого світла садового ліхтаря.

– Мамо, – Богданка міцно пригорнулася, однак не відводила погляду від зірок, – а чому Бог хоч на хвилю не вигляне з неба помахати мені ручкою у відповідь?

– Він уже виглянув!

– Де? Покажи?

– І не зводить з тебе своїх очей.

– Як так може бути?

– Тому що Він невидимий.

– Він грає зі мною у схованки? – Богданка дзвінко засміялася й оглянула садові сутінки.

– Ні, не зовсім, – мама також засміялася. – Він такий великий, що ми не можемо Його побачити. Він усе наповняє собою!

- І мене?
- Так.
- І тебе?!
- Звичайно!
- Як так може бути?
- Подивися, як рухаються гілочки ялинки і туї, як танцюють листочки плюща!
- Бачу!
- Їх рухає вітер. Ти його бачиш?
- Бачу!
- Якого він кольору?
- Ну... різного!
- Різним здається тому, що невидимий, та він однаково робить свою роботу. А тепер заплюш очка. Чи відчуваєш вітер, навіть коли не бачиш, як він колише рослини?
- Відчуваю!
- А Божу любов до себе відчуваєш?
- Як це?
- Ну, наприклад, через мої обійми, через поблискування зірочок, сонячне світло й тепло, які будять тебе вранці...

Але дівчинка вже не слухала. Вона уважно видивлялася щось угорі.

- Мамо, може, то Бог мені підморгує зірочками на небі?
- Упевнена, що так. Бо Він невидимий, усюди присутній, а думки Його – тільки про нас!